# BUNĂ DIMINEAȚA! ACESTA-I VIITORUL!

*de Henry Sleasar*

Traducerea: Siviu Genescu

# 2494 A.D.

Îl trezi un masaj, fluid şi cald, precum şi sunete blânde, confortabile. Apoi fu preluat din alveolă de brațe mecanice, la fel de grijulii ca şi cele ale unei femei. Se simțea ca renăscut, ca un bebeluş şi, de fapt, era la fel de gol ca un nou născut. După o vreme, îl lăsară să se ridice în capul oaselor. Ceru un trabuc, însă cererea provocă o adâncă uimire şi chiar câteva râsete. Unul dintre asistenții îmbrăcați în haine albe găsi de cuviință să-i explice câte ceva unui coleg mai tânăr. Acesta aproape că-se îmbolnăvi ascultând ce însemna cuvântul „trabuc". Apoi începu interogatoriul.

— Vă numiți Jervis T. Murath?

— Da.

— Ce vârstă aveați când ați intrat în staza criogenică?

— 51 de ani.

— Corect. Ați fost membru al unei comunități financiare de sprijin înainte de intrarea în Dormitor?

— Am fost înainte de asta, mormăi Murath. Totul s-a dus naibii în crahul din `93. Am mai rămas doar cu atâția bani cât să fac „excursia" asta. Şi ceva pe deasupra, adăugă el grăbit.

— Lecțiile din cursul de orientare vor începe mâine, zise asistentul. Cursul este facultativ.

— Nu-mi trebuie nici un fel de cursuri de orientare. Vreau să ştiu un lucru: mai există First Central Bank din Chicago?

— Am să văd la Informații.

Asistentul vorbi în dreptul unui glob strălucitor din perete şi apoi se întoarse spre Murath.

— First Central Bank din Chicago face în prezent parte din consorțiul financiar care funcționează sub numele de Mid-Western Trust Company; toate depunerile dumneavoastră sunt intacte. Puteți face depuneri sau cere restituiri la oricare dintre cele 6.400 de filiale ale consorțiului.

— Şi care-i cea mai apropiată filială? se interesă Murath.

Clădirea băncii avea culoarea şi forma unui ou. Banii manevrați acolo erau multicolori şi destul de arătoşi. Murath stătea aşezat în fața casei de schimb încastrată într-un balon transparent pe perete.

— Mă numesc Jervis T. Murath, zise el. Am deschis un cont bancar la First Central în 1995 în valoare de o sută de mii de dolari. Dobânda era de 5%. Nu cred că a rămas aceeaşi.

— Nu, domnule, glăsui funcționarul. De atunci dobânda a variat între 0 şi 17%, dar asta numai în ultimii 500 de ani. Un moment, să verific contul dumneavoastră.

Murath îşi ținu o clipă respirația. Ar fi vrut un trabuc. Funcționarul

se întoarse.

— Banii dumneavoastră sunt în ordine, zise el. Suma totală se cifrează la 26.700.854,4 dolari.

— Mulțumesc, zise Murath, dar fără să facă exces de politețe. Aş vrea să-mi înmânați chiar acum 50.000 de dolari, cash.

Părăsi clădirea băncii cu banii în buzunar. Peste drum, vis-a-vis, era o clădire circulară cu scări rulante. Scrută mulțimea de oameni şi judecând după numărul mare de femei cu pachete în mâini deduse că era un supermagazin. Nu se înşelase. Intră şi fremătă de plăcere la vederea abundenței de mărfuri. O femeie atrăgătoare, îmbrăcată într-o uniformă albastră veni imediat lângă el.

— Sunt asistenta dumneavoastră la cumpărături. Pot să vă ajut cu ceva?

— Bineînțeles, rânji Murath. Am nevoie de absolut totul. Îşi privi hainele, piese de muzeu.

— În primul rând, am nevoie de îmbrăcăminte. Cât costă cămaşa aceea?

— Drăguță, nu? zâmbi tânăra femeie. Şi ieftină. Doar trei sute de mii de dolari.

## 2911 A.D.

Lamb nu mai era de mult în Domnitor. Se afla într-o încăpere ciudată, ai cărei pereți păreau alcătuiți din lumină. Era mai răcoare decât i-ar fi plăcut lui şi trupul său tremura pe un pat ca din spumă.

— Cam rece pe-aici, zise el către un bărbat lipsit total de păr.

— Temperatura, constantă, este ideală, i se răspunse. Vă veți obişnui cu asta. Vă numiți James Percy Lamb, nu-i aşa?

— Exact. Sunteți medic?

Bărbatul râse.

— Nu, domnule Lamb. Adică, nu genul de medici pe care-i ştiți dumneavoastră. Veți vedea că profesiunea de medic nu mai există în forma cunoscută în trecut. Aici există Departamentul Accidente şi Corpul Preventiv. Dar din documentele sosite de la Dormitor înțeleg că v-ați aşteptat la un patolog.

— Deci, ştiți, zise Lamb uşor nervos, umezindu-şi buzele. Mă puteți ajuta? Ați găsit un tratament pentru boala mea?

— Liniştiți-vă. Afecțiunea dumneavoastră ține de domeniul trecutului. Am eradicat această boală cu generații în urmă.

— Înseamnă că am avut dreptate, murmură Lamb. Am ştiut că fac ceea ce trebuie. În vremea mea, aş fi murit de mult...

— N-o să mai aveți probleme acum. În momentul de față se calculează

doza de antidot pentru maladia dumneavoastră. Va mai dura câteva ore, din moment ce n-a mai fost necesar atâta amar de vreme, nu ne-a fost disponibil imediat. Faceţi-vă comod şi aşteptaţi.

Lamb fu lăsat singur. Tremura. În cele din urmă, din coridorul de lumină se iviră alţi doi bărbaţi lipsiţi de păr. Unul dintre ei avea o seringă cu un ac purtând o bilă la capăt.

— Iată-ne, zise pe un ton vesel unul dintre ei. Seringa de presiune va introduce medicamentul în sistemul dumneavoastră sanguin în mai puţin de cinci secunde. Credem că anticorpii se vor forma în cinci ore.

Vârful bont al acului fu proptit în pielea ca de găină a braţului său dezgolit. Nu simţi nimic, însă adormi înainte ca cei doi să plece.

Se trezi din nou cam la vremea dimineţii şi descoperi că trupu-i era explorat de un cilindru strălucitor care părea să-i penetreze pielea.

— Ce-i asta? făcu el.

— Diagnoza, răspunse bărbatul de lângă el, lipsit complet de păr. Suntem foarte mulţumiţi domnule Lamb. Boala dumneavoastră a fost anihilată din organism. Bărbatul stinse cilindrul. Lamb începu deodată să plângă.

— Slavă Domnului, zise el, smiorcăindu-se cu ochii scăldaţi în lacrimi. Apoi îşi trase nasul.

— Ce-a fost asta? întrebă cheliosul, făcând un pas înapoi.

— Nimic, un fleac. Cred că am un guturai. Mi-a fost cam frig azi-noapte, zise Lamb.

— Un guturai? *Un guturai!* ţipă bărbatul, vizibil înfricoşat. Ţâşni din încăpere şi se întoarse cu alţi doi. Figurile lor netede erau crispate.

— Ce-i cu voi? întrebă Lamb şi se smiorcăi din nou. V-am spus că nu-i decât un guturai.

— Mai bine să chemăm Corpul Preventiv, îngăimă unul dintre bărbaţi.

Nişte indivizi în uniformă intrară o jumătate de oră mai târziu. Purtau măşti cu vizor pe faţă şi se apropiară de Lamb cu multă prudenţă. Îl imobilizară şi-i făcură o injecţie fără dureri, care puse capăt vieţii lui. Şi pericolului răspândirii infecţiei.

## 3998 A.D.

— Te-ai trezit? zise bărbatul cu părul răvăşit, aşezat lângă el.

Zack îl privi aproape speriat. Nu-şi putea dezlipi privirile de la gura lui lipsită complet de dinţi şi de la limba uscată, aproape atrofiată. Se gândi cu groază la mutaţiile prin care trecuse specia umană. Din fericire, femeia, îmbrăcată într-o mantie argintie, arăta aproape ca cele din vremea sa. Şi ea avea păr alb, răvăşit şi des, iar nasul era ceva mai mic decât ar fi trebuit să fie, dar ea arăta cât de cât mai asemănător cu fiinţele umane din generaţia

lui Zack.

— Nu-ți fă probleme, zise ea cu blândețe. Numele meu este Ki şi sunt şefa Secției de Ştiințe Medicale. Documentele dumitale din Dormitor s-au păstrat toate. Te numeşti Bernard Zack...

— Nu! făcu Zack indignat. Smith, adăugă el. Harold Smith.

Femeia surâse.

— Există ceva în plus la documentele prezentate de dumneata la intrarea în stază, domnule... Zack. Ceva adus la două luni după aceea de poliție. O organizație numită FBI a făcut, cred eu, această adăugare, punând la punct datele cu privire la identitatea şi trecutul dumitale. Regret că trebuie să o spun, dar nu ți-ai acoperit prea bine urmele de la Leavenworth şi până la Dormitor. Desigur, legea cerea ca cei criogenizați să nu fie treziți brusc, de teama unui şoc fatal, aşa că poliția a plecat, lăsând doar instrucțiuni cu privire la soarta dumitale viitoare.

Zack aruncă o privire descumpănită.

— Deci, m-ați prins, făcu el mohorât.

— Cât timp ați stat la închisoare, domnule Zack?

— Unsprezece ani, răspunse el pe un ton amar. Dar trebuia să ies, altfel cred că aş fi înnebunit. Nu suport ideea de a merge din nou la închisoare...

Femeia cu nasul minuscul izbucni în râs.

— Dar ce te face să crezi că vei merge? întrebă ea. Zack îi aruncă o privire încărcată de speranță.

— Nu, nu-ți fă probleme, zise ea atingându-i umărul. Lumea s-a schimbat mult de atunci, domnule Zack. Nu mai există de mult nici crime şi nici pedepse. Nu mai avem nici polițişti, judecători sau procese.

— Serios? Nici închisori?

— Desigur. De altfel, te vei convinge şi singur. Deci, domnule Zack, iată-te scăpat, într-o lume mult mai bună, mai rațională. Eşti absolvit de orice pedeapsă şi din această clipă eşti Cetățean al Pământului, cu toate drepturile şi privilegiile. Acum, zise ea, nu fără o anumită asprime, întinzându-i o cartelă, numărul dumitale cetățenesc este 80-4589-TR4187. Vei avea asupra dumitale această cartelă tot timpul, iar numărul dumitale trebuie expus întotdeauna pe spatele îmbrăcămintii, în cifre de 10 centimetri mărime. Am adus cu mine uniforma dumitale de Cetățean şi, o dată îmbrăcat, poți pleca liber când doreşti. Rămas bun, domnule Zack, şi bun venit în viitor!

O oră mai târziu, Zack părăsi Dormitorul. Străzile erau tixite de lume. Toți oamenii purtau aceeaşi uniformă de Cetățeni, cu numărul clar expus pe spate. Se plimbă printre ei, dezorientat şi amărât când, dintr-o dată, venind parcă din cer, se auzi un şuierat incredibil de puternic şi prelung.

— Ce-i asta? Ce naiba-i asta? întrebă Zack pe cei din jur, însă oamenii se grăbeau, îndreptându-se într-o anumită direcție.

— Ce-i asta? urlă el, iar un necunoascut avu o clipă de milă şi catadicsi să-i explice:

— E ora mesei de prânz, zise el.